తపస్వీలోకం

తీరా బయలుదేరబోతున్నాము—

నాటకం చూద్దామనే ఆపేక్షకన్న....నలుగురు స్నేహితులమూ కలిసి సరదాగా కౌముదీ విహారం చేసి....ఏ తొలిజాముకో యింటికి జేరుకునే ఆచార క్రమానికి వన్నె తెచ్చేదే, ఆ జలసా:

ఫోర్డు నిండిపోయింది....'సెల్ఫ్' వియోగాన, కొంతసేపు స్పందించి . . . విసుగుతో మౌనం దాల్చింది మోటారు. మారిస్ దగ్గర నేను ఒక్కడనే...నిలుచుని... నిరీక్షిస్తున్నాను. మా రాజాబాబు యింకా కదిలి రాలేదు.

జమీందారుడైనా....వాళ్ళ పూర్వులు వెంకటాద్రి నాయుడి కాలాన వీర రాహుతులైనా....బాబు, మా మిత్రమండలి చేత, "దొరవారు" మర్యాద ఎన్నడూ ఆశించడు: పరిహాసానికి కాదు కాని, ఓ మాదిరి, ఆధునిక చోటా ఆనంద గజపతి.... ఆకార వైభవాన కాకపోయినా....అనుభవ రాసిక్యంలో....

అవరోహణంలో అడుగుకు రెండు మూడు మెట్లు కప్పేస్తూ....అమాయకపు పసిపిల్లవాడి బులబాటంతో, అక్కడ....మా ఉపాంతాన ఊడిపడి, పై సారిస్తూ....

'రెడీ' అన్నాడు నవ్వు ముఖంతో బాబు. అప్రయత్నంగా ఆవహించిన ధూర్త వినయంతో, వినమ్రుడనై కారు తలుపు తీసి....

“దేవా!....ఇటు....ఇటు” అన్నాను. ఆ ఉద్దండుడు లోనికి విజయంచేసి....మెడ ఓరగా బిగదీసి....లేని గరి మీసం మెలివేస్తూ....వీధి నాటకంలోని వీర పురుషావతారంలాగా ....

“హే మంత్రిసత్తమా! మనము రథాధిరోహణముం జేసితిమి కదా....మంచిది....మన రాజ్యంబున ఎల్లవారునూ సుఖులే....వర్షంబులు....అమ్మోయ్....”

సీటు వెనుకనుంచి నెమ్మదిగా చెయి పోనిచ్చి కంఠజామంగా అన్చిన సిగరెట్....చురుకు....పనిచేసింది....గమనించి....అందరూ విరగబడి....

ఆ నవ్వు సందడిలోనే .... టెలిగ్రాం వచ్చింది....చదివిన క్షణంలోనూ కెలిడోస్కోప్‌లో లాగా....వన్నెలు తిరిగిపోయినవి....నవ్వు వచ్చింది....కాగితం చేయి క్రిందకు దింపి....సదస్యులందరిని చూస్తూ....ఎవరితోనూ కాకుండా,

'బలే' అన్నాను. బాబు, కారులోనుంచి దిగి నా చేతిలోనుంచి....దాన్ని కమచుకుని....ఒక్క సారలో చదివి .... వికసించిన ముఖంతో .... వెనుకకు విరుగుతూ....బిగ్గరగా....

'బల్....బలే....' అని కాగితం జేబులో పెట్టుకున్నాడు....అందరూ మమ్మల్ని కమ్ముకుని....అన్ని గొంతులతో....ఏకైక శ్రుతిలో....

“ఏమిటి?” అని గలభాగా అడిగారు.

“ఏమీలేదు....” ఇదీ బాబు నిశ్చలమైన జవాబు.

“చెప్పవూ....పోనీ నీవైనా....”

“వీల్లేదు....” ఇది ఇద్దరమూ చూపులతో సంప్రదించుకున్న తరువాత....

“దాచుకోండి....ఇంతకూ విశేషము ఏమీ లేదుకద....ప్రమాదం ....”

“చెప్పలేం....వుండవచ్చునేమో....” ఈ కొంటెతనంలో మానసికంగా నాకూ భాగము వున్నది.

“కారణం....”

"కార్య....కారణాలకి సంబంధం సంగతి....రేపెప్పుడైనా అన్నంభట్టు ....కలలోకి వచ్చినప్పుడు....నిలవేసి కనుక్కోండి...."

"మరి....ప్రయాణం ఉందా లేదా?"

"ఓ....కాని, నాటకం మాత్రం....మానేయాలి...."

"ఏం అంతే కాదూ" అనే ప్రశ్న–చూపుకు "అవును"....మాని తీర వలసిందే....ఇంతకన్నానా అని....నా 'వాగ్లెస్'

"అయితే—మేమెవరం రాము"

"మన యిష్టమేఁ....చఢో....తేజ్ సే....దేర్ హోతీ...."

—ఏలూరులో బయలుదేరడమే కాని....ఆ వేసంగి వెన్నెలలో, బెజవాడ రావడానికి....ఎంత సేపు కావాలి?

2

—స్నేహితుడి ఆతిథ్యాన్ని స్వీకరించడం....మర్యాదకోసం కాకపోతే....భోజనం....మాకు నైమిత్తికాలలోది కాదూ....బాబు సూట్ విడిచేశాడు....ఇద్దరం గబగబ మేడదిగి వచ్చేశాం- మిగతావాళ్ళతో...."ఇప్పుడే....వెంటనే తిరిగివస్తాం....వచ్చేదాకా ఎక్కడకూ కదలవద్దు"....అని గట్టిగా చెప్పి....

మళ్ళీ అక్కడకు జేరుకునేటప్పటికి....పది దాటింది. హారన్‌వేసి....అందరినీ కిందికి రప్పించి....ఎక్కడకో చెప్పకుండానే....తరలించాము....

అడుగుపెట్టామో లేదో....ప్లాట్‌ఫారంమీద మెయిల్ పరుగెత్తింది – ధన్ ధనా....ఆగడానికి....

రెండు కంపార్ట్‌మెంటుల అవతల సెకండు క్లాస్ కిటికీలో నుంచి తొంగి చూస్తూంది....అప్పుడే ముత్యం....

నన్ను చూసి....నవ్వు మొగంతో చేయి విసిరింది....అందరమూ సమీపిస్తూండగా....

"హలో" అంది....నేను నవ్వుతూ....

"నేర్చుకు పోయినావులే....సిల్లో....దిగు, క్రిందికి...." అన్నాను.

"ఉహూఁ మీరు లోపలికి రండి...."

"మర్యాదయేనా .... పెద్దలందరూ....నిన్ను చూడటానికి వచ్చి....ఇలా నిలుచుని....వుండగా...."

"వారు కూడాను...."

"రారు....దేవిగారు....దిగిరాకూడదేం.... ?"

నావంక వేయిశరాల పెట్టు చురచుర చూసి....తప్పదనుకుని....తలుపు తీసుకుని....వచ్చింది.

"అందిందా....టెలిగ్రాం?"

"ఆఁ"

"ఏలూరులో చూశాను .... మీకోసం .... ఊళ్ళో వుండరేమో అనుకున్నాను...."

"నిజమేలే....నీవు ఏలూరులో వున్నప్పుడు....నే నిక్కడ వున్నాను...."

"మరీ చోద్యం—మీది...."

"కావలసివుంటే మన వాళ్ళను అడుగు....ఆఁ.... మరిచిపోయినాను.... ఈమె—మిస్—లేక శ్రీమతి అని వేస్తున్నారా ? ముక్తామణి....ఫిలిముల్లోంచి దిగి....ఇక నిలువకుండా....యకాయకిని కలకత్తానుంచి వచ్చేస్తూంది....వీరందరూ.... ఫలానా....ఫలానా....భాయీ లోగ్! పృధక్పృధక్‌గా కరగ్రహణం చేయండోయ్.... కలియబడక .... రాజాసాహెబ్....ఏడీ .... ఇంతకుముందు ఇక్కడే వుండాలే"

"ఏడీ....ఏడీ" అనుకుంటూ....నిలుచున్న చోటునుంచి కదలకుండా అందరూ కలయదిరిగి చూశారు....

"వారు....ఎవరు?" అని అడిగింది ముత్యం.

"మా....రాజాబాబు....ఎరుగవూ?"

"విన్నాను....వారు కూడా వచ్చారా?"

"అవును....ఎలా వెళ్ళాడో....వస్తాడు"

"....ఇంకా....టైము....ఎంత వుంది?"

"ఏం?"

"కాఫీ కావాలి...."

"కలకత్తా వెళ్ళిన తరువాత కూడా....కాఫీ....ఉహుం టీ పుచ్చుకో...."

"సరే...."

"కూలీని పిలవనా?"

"ఏం ?"

"లగేజి"

"నేను....ఇక్కడ దిగను....ఇంటిదగ్గర....అమ్మా వాళ్ళు కనిపెట్టుకుని.... వుంటారు...."

"నేను....ఆపేనంటే....ఏమంటారు?"

"ఏమైనా....సరే...ఉండను..."

"మమ్మాటికీ..."

"ఉహూ..."

"నీ...యిష్టం..."

వెనుకనుంచి...అందుకుని, ఆమె వారించే ప్రయత్నానికి పూనుకునే వ్యవధి లేకుండా....ఓ మోపెడు దండలు మెళ్ళో వేశాను....మాలలు అందిచ్చిన మా డ్రైవరును చూసి తెల్లబోయి ఉలికిపడ్డ మిత్రబృందం అర్ధచంద్రాకృతిగా బారు తీరి...చప్పట్లు...హోరెత్తించింది. ముత్యం దిగ్భ్రమతో... అలా ఉండిపోయింది... కదలకుండా.

తొందరగా చేయిపట్టుకుని...ఆదుర్దాతో... "ఇక్కడ వద్దు. అరుగో...జనం వచ్చేస్తున్నారు...మూగుతారు...ఆర్—ఆర్—లోకి వెళదాము—" అని అంగీ కారానికి నిలువకుండానే బలవంతాన నడిపించుకుపోయినాను...స్నేహితులందరూ, ఇంకొకడిని చొరనీయకుండా కమ్ముకుని వచ్చారు...వెయిటరును పంపి—సామాగ్రి దింపి పోర్టర్లు వెయిటింగ్ రూమ్‌లో జేర్చే ఏర్పాటు చేశాను - ముత్యానికి తెలియకుండా.

టీ కప్పు నోటికి అందించుకోబోతూంది...రైలు కదిలింది. ఇక...ఆ పిల్ల పెంచిన రగడ...వర్ణనాతీతం...ఖండితనాయిక...ఫిల్మ్ పోజులు...మాకు పట్టరాని నవ్వు.

బయటికి దోవ తీయబోయింది. నేను అడ్డం వెళ్ళి-

"ఎక్కడికి" అన్నాను లాలనతోనే.

"నా యిష్టం"

"నేనూ రానా..."

"సంతోషించారు తెలివికి...ఘనకార్యం చేశాం గదా మనమేనని...పొంగు! నేను నడిచి అయినా వెళ్ళిపోతాను...తెనాలి"

"మరీ, పజా! నేనూ తయార్...వెన్నెల్లో చేతులు కలుపుకుని..."నీ మీద గీతాలు...నే పాడుకొనును... ఊఁ...బయలుదేరు..."

"మీరు...నాతో...మాట్లాడవద్దు"

తల ఊగించాను.

"బెడ్డింగు అవీ....ఏవీ?"

"అదిగో అక్కడ" అని మాటాడకుండానే నిర్దేశించాను. ఆమె వచ్చిన నవ్వును పొరలి పోనీయక....అంతలో కోపంలోకి మార్చుకుని

"నేనూ....అక్కడే వుంటాను" అంటూ ముందుకు పోబోయింది.

రవివర్మ విశ్వామిత్రుడిలాగా....చెయి దర్వాజాకు అడ్డంవేసి... వద్దు, ఇప్పుడు ఈ సంగతి తెలిస్తే....ఇంత రాత్రివేళా....ఇక్కడ ఊరంతా విరగబడిపోతుంది—విన్ను చూడటానికని..."

"ఫరవాలేదు"

"అయితే—పిలుచుకువస్తాను—"

—ముత్యం, ఇక పెంకితనం చేయలేదు....తల వంచుకుని మా వెంట వచ్చేసింది.

3

కాని, మళ్ళీ యింకా పేచే...

ఎలాగైతేనేం, ధోకాయిచ్చి...ప్రయాణం మానిపించి, ముత్యాన్ని బయటకు తీసుకు వచ్చాము: ఇంకా మారాం చేస్తూనే వుంది కాని...అదో సరసం...అని మాకు తెలుసును.

ఒక కారు వెళ్ళిపోయింది. మారిస్ మాత్రం వుంది. మా సరసను కూర్చో డానికి ఒప్పుకోలేదు. డ్రైవరు పక్క కూర్చోడం నామోషీ; అయినా తప్పింది కాదు. పంతం నెగ్గించుకునేందుకు...ఆముదం తాగబోయే కుర్రవాడిలాగా, అంతలో మళ్ళా... ప్రణయకోపం కులికే, సులోచనలాగా ఎక్కి....ఒదిగి కూర్చుంది...

"ఇంకా...కృష్ణ...రాలేదేం"

చాలా జోరుగా వెళుతూన్నది కారు. ఓహో, మరచిపోయినాం...తెనాలే అని చెప్పాం కాదూ బయలుదేరుతూ?...సమాధానం చెప్పడం ఎందుకని ఊరుకుని... మళ్ళా మనసు మార్చుకుని, ప్రమాదం లేకుండా, కోమటి సాక్ష్యం పంపినీ మీద...

"వస్తుంది" అన్నాను.

"యారు?"...తల కొంచెం మా వైపు మళ్ళించి ధీమాగా అడిగాడు డ్రైవరు... ముత్యం మా వంక చూసింది విస్మారంగా....

"ఏయ్...డ్రైవర్..." నేను తీవ్రంగా పిలిచాను. అతడు, తేలికగా...ఊది నట్లు-"ఎన్నా...సార్" అన్నాడు. నేను యింకా, సీరియస్‌గానే చూస్తున్నాను... గమనిస్తూన్న ముత్యం ముఖాన విజయభావం తాండవించింది...

"సిగరెట్" అని మీద నుంచి విసిరివేశాను...లైటర్ అందించాను... అగ్నిహోత్రులందరి అనుష్ఠాన పటుత్వాన...కారు, ఒక్క క్షణంలో ధూమధామ మయింది...

"ఏయ్...." ముత్యం పిలుపు...ఎంత దౌర్జన్యంగా ఉంది! డ్రైవరు... ధూమకేశాన్ని ఆమె దిక్కుకే ప్రసరించి...తల నిలువుగా ఆడిస్తూ...

"ఓయ్.." అన్నాడు...

"ఆపు..."

—అర్థంకానట్టు...విసిపించుకుని, ఊరుకున్నాడు...

"స్టాప్"

"ఎందుకూ...ముత్యం?" నేను ముందరికి వాలి అడిగాను...

"ఆపమనండి"

"ఏం..."

"ఏం...ఏమిటి...వట్టి పొగరుమోతులాగున్నాడు...పొగ నా మీదికే వదులుతున్నాడు..."

"పొరబాటు"

"అయినా... బ్రతక నియ్యదలచుకోలేదూ...కారు దేనికో కొడతాడు..."

"పరవాలేదు...అతడు సిద్ధహస్తుడు...!"

"ఆ....మీకు దొరికే రకాలందరూ ఇంతే..."

"అవును...మరి, నిత్యమూ, కొల్‌కొత్తా...అనాలికాదూ...మంచి, ముత్యాలు రాలుతాయూ...మర్యాదస్థుడే...రాజా...గారి డ్రైవరు"

"మీ మాటలు నమ్మాలిసిందే...ఎవరైతేనేం...ఆపమనండి..."

"పోనిద్దూ"

"ఆపుతారా...స్క్రీమ్ చెయ్యనా..."

"ఏం లాభం...మాకు ఎవరికీ ఇక్కడ రికార్డింగ్ చేతరాదు..." ముత్యాన్ని ఎలాగైతేనేం నవ్వించాను. అక్కడితో అందరం సరదాలో పడిపోయినాం.... సంభాషణ చాలావరకూ నవ్వుల కలగలుపున ఇంగ్లీషులో నడిచినా, ముత్యం కూడా చొరవగా కలిపించుకుని, మామీద, విశేషించి ఆ అరవ డ్రైవరుమీదా వాగ్బాణాలు ప్రయోగిస్తూ....ఆనందమయి అయిపోయింది....అతడు, ధోరణి పోలికను, అర్థం

చేసుకున్నట్టు కోపం అభినయించినా....మరీ, నిర్లక్ష్యంగా విరుచుకుపడటం మొదలు పెట్టింది....ఆమె మాటల చెలగాటానికి....మనసులో మండిపోతున్నాడని తెలుసును మాకు. కాని, అలాటి అవకాశం....వ్యర్థం చేస్తామా?

కారు ఆగింది. గేటు దగ్గర డ్రైవరు చప్పున దిగి....తలుపుతీసి, ముత్యం అడుగుకింద పెడుతూండగా సెల్యూట్ చేశాడు....ఆమె, సుల్తానాలాగా, తల కొంచెం ఓరగా పైకి విసిరి....సినిమా ఊగుతో, మందగమనంతో....రెండు అడుగులు వేసి... ఆగి....

"ఎక్కడికి....వచ్చాం?" అన్నది నా వైపు తిరిగి అమాయకంగా...ఆశ్చర్య పడుతున్న దానిలాగ.

"ఇక్కడికే" అన్నాను కొంటెగా...

"చూశారా..." ఆ చూపులో...నాకు తెలుసును మీరందరూ ఇలా చేస్తారని... నమ్మిరావడం నాదే పొరబాటు...కానీండి...చూద్దాం...నా సంగతి మీకు తెలియదు... క్రోధం మొదలుకొని, కిలికించితంలో ఇమిడిన భావాలన్నీ ఒక్కమారు, మెరసినవి...

"రా...లోపలికి వెళదాము..." చెయి ఆసరా యిచ్చి తీసుకు వెళ్ళాను... 'పెట్రోమేక్సు' మూలాన బాగా వెలుతురుగా వుంది...కూర్చుని వున్న మిత్రులు... స్వాగతం యిచ్చారు. లేచి నిలుచుని ముత్యం...నలువంకలా కలయ జూసి... దిగ్భ్రమతో...

"ఇది...ఏ ఊరు?" అన్నది...నెమ్మదిగా...

"ఏ వూరు అయితేనేం...ఇది టి. బి. కదా...రేపూ...తెనాలి..."

కారు పార్కుచేసి డ్రైవరూ, మిగతా యిద్దరు స్నేహితులూ, సందడిగా మాట్లాడుకుంటూ, మెట్లుయెక్కి వస్తున్నారు.

"ఆఁ...రాజాబాబు వస్తున్నాడు..." అన్నాడు...ఒకడు. అందరం గుమ్మంవేపు చూశాం...మిత్రద్వయం ముందు అడుగుగా వచ్చి మాతో కలిసి...అర్ధవలయాకారాన నిలిచింది...డ్రైవరు...కూడా వెంటవచ్చి...

—కుర్చీలో కూర్చున్నాడు...ఠీవిగా తలకు చుట్టిన తువాలు తీసుకుంటూ... అందరం...మాతోబాటు అతడూ...నవ్వుతున్నాం, కోలాహలంగా...ముత్యం తప్ప...

...అప్పటికి అర్థమయింది ఆ అమ్మాయికి...బెదరుతూ, ముందుకు వచ్చి.. చేతులు జోడించి...

"క్షమించాలి...మీరు ఎవరో...తెలియక..."

రాజా, నవ్వుతూనే, ఆమె చెయ్యి ఒడిసిపట్టుకుని...పక్క కుర్చీలోకి లాక్కుని...

"ఏం కూర్చుంటావా...డ్రైవరు పక్క...."అని అడిగాడు. వంచిన ముఖం తన చేతితో పైకి ఎత్తుతూ....ముత్యం మరీ సిగ్గుపడ్డది...

"ఎంత ఉత్తమనాయికవయినా....ప్రథమంలో అందంగాని...తీరా ఇప్పుడా.. సిగ్గు...."

సిగ్గుపోవడం చేతనే మాతో కలిసి, నవ్వేసింది...

కాఫీ తాగుదామని కూర్చున్నాం...రాజా కప్పు అందుకుని, ఏదో ఆలోచిస్తూ... ముత్యాన్ని, మమ్మల్ని అందరినీ...వరుసగా...చూసి..

"అసలు...శాస్త్ర ప్రకారం...పరమాన్నం వుండాలి కదూ..." అన్నాడు..

"అలాగైతే...తరువాత...తలుపు దగ్గర పాటలో..."మావా డింకో డందు కున్నాడు...ముత్యం మరీ కులికింది.

"ఆఁ...ఇక కాస్సేపు అయితే...మేలుకొలుపులే పాడవచ్చును" అన్నాను వాచివంక చూసి...

రాజా, నిద్రాభారాన్ని అభినయిస్తూ...

"కావచ్చును...మరి ఏం చెయ్యను భాయీ!...జ్వలతి ప్రదీప స్సఖీజనః పశ్యతి కౌతుకేన..." అన్నాడు చిరునవ్వుతో...

"ముహూర్త మాత్రం కురుకాంత ధైర్యం" అని మన తరపు జవాబు.

"ఉహూ...గె...టౌట్ ... యూ ... సిల్లీ" కోరికలు తీరిపోయిన పండు ముత్తయిదువులులాగా...మేము, నవ్వుకుంటూ వెనుదిరిగి చూడకుండా...వచ్చి...చాలా దూరంగా...విశ్రమించాం.